

عنوان مقاله:

تبیین رابطه بین سطوح توسعه یافتگی و امنیت در استان های ایران

محل انتشار:

فصلنامه برنامه ریزی منطقه ای، دوره 10، شماره 40 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

علی امیری - استادیار گروه جغرافیا، دانشگاه لرستان، خرم آباد، ایران

سارا آموزگار - کارشناس ارشد برنامه ریزی شهری، دانشگاه پیام نور، تهران، ایران

مسلم عارفی - دکتری برنامه ریزی شهری، دانشگاه خوارزمی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

امروزه، امنیت یکی از ارکان اصلی توسعه محسوب می شود و همان گونه که وضعیت بسیاری از کشورهای ناامن مثل افغانستان و عراق نشان می دهد، بدون برقراری امنیت، توسعه امکان پذیر نیست. این دو از رابطه مستقیمی برخوردار بوده و با فروکش کردن سطح امنیت، سطح توسعه نیز تقلیل می یابد. شواهد نشان می دهد که سطوح امنیت متفاوت در فضاهای جغرافیایی کشورها، سطوح متفاوتی از توسعه را به دنبال خواهد داشت. کشور ایران از جمله کشورهایی است که چه از منظر توسعه و چه از منظر امنیت از گوناگونی فراوانی برخوردار است و واحدهای کلان آن تحت عنوان استان با همدیگر تفاوت های فراوانی دارند. لذا، سطح توسعه هر استان می تواند با سطح امنیت آن رابطه خاصی داشته باشد. بر همین اساس تحقیق حاضر بر آن است تا با بررسی وضعیت توسعه یافتگی و امنیت در سطح استان های کشور ارتباط و همبستگی این دو مولفه را بسنجد. برای انجام این پژوهش، داده ها به صورت اسنادی گردآوری شده و با استفاده از مجموعاً ۳۲ شاخص برای سنجش توسعه یافتگی و ۱۵ شاخص برای امنیت استان ها در قالب مدل ویکور مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفته اند. نتایج نشان می دهد که همبستگی بین متغیرها مثبت و مستقیم می باشد و نقشه توسعه یافتگی استان های کشور با نقشه میزان جرم خیزی آن تا حد بسیار بالایی همخوانی و مطابقت دارد و این مطابقت و همبستگی در میان متغیرهای مورد بررسی به ترتیب بین میزان امنیت و سطح توسعه اقتصادی- صنعتی و خدمات عمومی و زیربنایی با مقادیر ۰.۶۵۵ و ۰.۵۸۸ می باشد که نشان دهنده اهمیت این دو بخش در ارتقای سلامت و امنیت جامعه می باشد.

کلمات کلیدی:

امنیت، توسعه، نابرابری، ایران، مدل ویکور

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1907214>

